

det ligger indenfor Lovforslagets Ramme. Men hvad vi navnlig ønsker at tage Forbehold imod som Præcedens for Fremtiden, er, som det er fremhævet i Betænkningen, og som det ogsaa er nævnt af den ærede Ordfører (Marott), Rentefoden, idet vi ikke kan erkende, at en saa lav Rente som 4 pCt. under de nuværende Pengeforhold og under Pengeforholdene, som de sandsynligvis vil arte sig ogsaa efter Krigens, er en passende Rente for et Laan, naar Belaaningsgrænsen sættes saa højt som til $\frac{9}{10}$ af Værdien. Det er en Rente, som maa blive meget tabbringende for en Stat, der selv maa laane til 5 pCt., og vi maa saa stærkt, vi formaar, understrege, at dette ikke vil være bindende for os som Præcedens for Fremtiden. En Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt. vilde i og for sig være en meget stor Begunstigelse i disse Tider for et fast Anden-Prioritetslaan op til en saa høj Grænse som $\frac{9}{10}$. Vi havde ogsaa tænkt os Muligheden af at gaa en anden Vej, nemlig med Bibeholdelse af de 4 pCt. at gaa ned med Laanegrænsen til $\frac{4}{5}$. Det er klart, hvad Tanken særlig er med dette, nemlig at engagere Kommunerne noget stærkere, da det dog særlig er en kommunal Nødstilstand, man skal afhjælpe.

Naar vi har kunnet frafalde begge disse Betragtninger, er det altsaa under Hensyn til, at Kommunerne ikke kan antages, selv med de Vilkaar, der her bydes, i det lange Løb at ville lukrere herved. Det er, selv med 4 pCt.s Rente, ikke tiltrækkende med de nuværende Priser at give sig i Lag med Byggeri, og derfor mener vi, at vi under Forholdene, som de nu er, ikke giver noget uforholdsmæssigt bort af Statskassen eller giver Kommunerne nogen uforholdsmæssig Fordel ved at gaa ind paa Lovforslaget. Det er altsaa med stærk Understregelse af disse Forbehold og samtidig med Fremhævelse af, at ogsaa vi mener, der er en Nødstilstand til Stede, som Staten maa bringe ekstraordinære Ofre for at afhjælpe, vi slutter os til Lovforslaget.

Ordføreren (Marott): Da alle er enige om Hovedsagen, nemlig at fremme det foreliggende Lovforslag, er der ingen Grund til yderligere at fortsætte denne Diskussion; naar Enden er god, er alting godt, og det bliver altsaa godt nu efter Afstemningen. Men jeg kan dog ikke tilbageholde en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds

(Fraenkel). Det forekommer mig, at det var en underlig betinget Tilslutning, han gav til Lovforslaget og til Betænkningen, som han har underskrevet med sit Navn. Det ærede Medlem sagde, at man kunde tænke sig, der var en helt anden Vej at gaa end den her foreslaaede, og derfor ønsker han først at se Behandlingen i Landstinget. Hans Parti her i Folketinget er ikke særlig sagkyndigt paa dette Omraade, siger det ærede Medlem, medens der i Landstinget sidder Specialister, som har god Forstand paa denne Sag. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, forinden han tog Standpunkt til denne Sag her i Folketinget, burde have konfereret med de paagældende Specialister. Saaledes bærer man sig ad, saa vidt jeg ved, i de andre Partier. Naar vi har Medlemmer i det andet Ting, der er klogere end vi i dette Ting, konfererer vi med dem, forinden vi her tager Stilling. Men jeg vil nu i hvert Fald haabe, at det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds vil blive paa den Vej, som han i Betænkningen har skrevet under paa at ville følge.

Fraenkel: Det er som bekendt ikke nemt at gøre de Herrer Socialdemokrater tilpas. Hvis man forlanger Tid til at konferere med andre og søge Raad hos den større Sagkyndighed, som man ikke selv har, hedder det sig, at man opholder Lovforslagene, og hvis man for at faa dem gennem Behandlingen her i Tinget hurtigst muligt og faa dem op i det andet Ting og tilbage igen underskriver den vedkommende Betænkning, men gør det med det Forbehold, at hvis der bliver foreslaaet en bedre Vej oppe i Landstinget, vil man følge den, saa hedder det sig, at man skulde have konfereret i Forvejen. Jeg har nu ment, det rigtige var at gøre, som jeg har gjort: at underskrive Betænkningen for dermed at understrege baade, at vi erkender Bolignødens Tilstedeværelse, og at vi er villige til at paalægge Staten og Kommunen Ofre for at komme over denne Bolignød og ogsaa til, hvis der ikke findes noget bedre, at modtage Lovforslaget, som det er her, men saa rigtignok med det Forbehold — et Forbehold, som det til syvende og sidst egentlig ikke skulde være nødvendigt skarpt at fremhæve —, at kan man finde en bedre Vej end denne, har vi Lov at slutte os til den, naar Lovforslaget kommer tilbage til os fra Landstinget.